

РЕШЕНИЕ

№ 684

гр. Варна, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 30 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Николова

при участието на секретаря Анг. Пенчева
като разгледа докладваното от Елена Николова Гражданско дело №
20223110107913 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба от ищеца Б. И. Ж., ЕГН *****, гр. В. за осъждане на ответника К. А. А., ЕГН *****, гр. В. да заплати на ищеца на основание договор за поръчка от 17.01.2013 г. и споразумение от 06.03.2018 г., дължимото възнаграждение в размер на 25000 лв., както и средствата, изхарчени от ищеца за разноси по водените дела в общ размер на 5209.66 лв., ведно с лихвите от предявяването на иска.

В исковата молба ищецът излага следната фактическа обстановка:

Ответникът е единствен наследник на А. А. А., ЕГН *****, поч. на 31.01.2018 г., б.ж. на гр. Варна. С наследодателя на ответника ищецът има сключен на 17.01.2013 г. договор за поръчка. С този договор му било възложено да осъществи защитата му във връзка с негов Апартамент №36, находящ се в гр. В. Необходимостта от защита следвала от факта, че към началото на 2013 г. било налице влязло в сила решение на ВОС, постановено по гр.д. №1820/2012 г., с което бил уважен срещу него иск по чл.19, ал.3 ЗЗД, предявен от С. Г. Е., ЕГН *****, и по това решение към началото на 2013 г. като собственик се легитимирал именно С. Е., а не наследодателят на ответника. Тези обстоятелства, налични към момента на сключване на договора за поръчка, определили предмета и обема от следните възможни действия, които ищецът в качеството му адвокат поел ангажимент да изпълни:

1/ Молба за отмяна на влязлото в сила решение по реда на чл. 303 и сл. ГПК, с което бил обявен за окончателен предварителен договор между наследодателя на ответника и С. Е.;

2/ В случай на отмяна да осъществи защитата на наследодателя в производството по предявения срещу него иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД до окончателното приключване на производството.

С договора определили за действията по защита доверителят му да му заплати при сключването му 6000 лв., които му били заплатени, а в случай че отмяната на влязлото в сила решение бъде постигната ведно с последващо отхвърляне на иска по чл. 9, ал.3 ЗЗД срещу него, да му бъде заплатено и допълнително възнаграждение в размер на 20% от пазарната цена на жилището, но не по - малко от 25 000 лв. Доверителят се задължил да предостави и средствата за изпълнение на поръчката - за държавни такси и др.

В изпълнение на договора за поръчка били проведени по подадени от ищеца молби и била осъществена защита в съдебните производства, както следва:

1/ Първо производство - по молба за отмяна на влязлото в законна сила решение № 1718 от 9 октомври 2012 г., постановено по гр. дело №1820/ 2012 г.(ВОС, VI с-в, подадена на 15.04.2013 г., по която било образувано гр.д. № 3161/2013г. на ВКС, IV гр. отд., което дело приключило с влязло в сила решение №251 от 24.06.2013 г., с което молбата за отмяна била оставена без уважение по съображения за необходимост от съдебно решение по реда на чл. 124, ал. 4 от ГПК.

2/ Второ производство - по предявен от ищеца иск по чл.124, ал.4 ГПК, с предмет установяване на неистинност на удостовереното от служителя на Варненския окръжен съд лично връчване на съобщенията по гр. дело №1820/2012 г. на ВОС, по който било образувано гр. дело 580/2014 г. на ВРС - XXXIII състав, приключило с влязло в сила решение за уважаване изцяло на иска. Неистинността и на трите съобщения /за връчване на исковата молба, за призоваване за първото съдебно заседание и за съобщаване за постановеното решение/ била доказана.

3/ Трето производство - отново по молба за отмяна на влязлото в законна сила решение №1718 от 9 октомври 2012 г., постановено по гр. дело №1820/ 2012 г., ВОС, VI с-в, молбата вписана на 01.03.2016 г., по която било образувано гр.д. №1869/2016 г., по описа на ВКС, I гр.отд., приключило с решение №175/06.10.2016 г., с което било отменено решение №1718 от 9 октомври 2012 г., постановено по гр. дело №1820/ 2012 г., ВОС, VI с-в.

4/ Четвърто производство - по възобновеното след отмяната производство по иска по чл. 19, ал. 3 ЗЗД срещу доверителя на ищеца по гр. дело №1820/2012 г., ВОС, VI с-в, преобразувано след отмяната на влязлото в сила решение в гр.д. №1969/2016 г. на Варненския окръжен съд - XII състав, което приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на иска по чл. 19, ал. 3 ЗЗД.

Ищецът излага, че с приключване на гореизброените производства

ангажиментите му по т.2 от договора за поръчка от 17.01.2013 г. били изпълнени. Твърди, че по договора за поръчка наследодателят А. не му е предоставял средства за изпълнение на поръчката и всички дължими такси и други разноски в тези производства в общ размер на 4048.03 лв. били изплатени с лични средства на ищеца, от които:

- 3646.36 лв. по двете производства по отмяна на влязлото в сила решение;
- 325.70 лв. в производството по гр. дело 580/2014 г. на ВРС - XXXIII състав и
- 75.97 лв. в производството по гр.д. 1969/2016 г. на Варненския окръжен съд - XII.

Ищецът излага още, че въпреки че ангажиментът му по договора за поръчка с наследодателя бил приключил, без да сключва нов договор за поръчка, по молба на наследодателя предявил и още един иск във връзка със следните обстоятелства: Още през месец април 2013 г. с договор по нотариален акт №96, том I, рег. №1193, дело № 88 от 2013 г. на нотариус Диана Стоянова с рег. №192 по регистъра на Нотариалната камара на Република България, акт №165, том XVII, вх. рег. № 6881/03.04.2013 г. на Службата по вписванията - Варна, ищецът по иска по чл.19, ал.3 ЗЗД, легитимирайки се с отмененото едва през 2016 г. решение прехвърлил имота на трети лица, като иск за собственост срещу тези лица можел да бъде предявен едва след отмяната и последващото отхвърляне на иска по чл.19, ал.3 ЗЗД. По иска за собственост по чл. 108 ЗС срещу тези лица наследодателят А. също не е предоставял средства за разноските по делото, нито е заплащал възнаграждение на ищеца. В производството по иска за собственост, образувано в гр.д. №1236/17 г. на Варненския окръжен съд, ищецът изхарчил собствени средства в общ размер на 1161.63 лв. само за първоинстанционното производство. В хода на първоинстанционното производство наследодателят А. починал и бил заместен от ответника - негов брат и единствен наследник. На 06.03.2018 г. с И. К.ов А. /син на ответника и негов пълномощник/, сключили споразумение за следното:

1/ Постигнали съгласие, че по договора за поръчка между ищеца и наследодателя са настъпили условията и се дължи изцяло договореният хонорар, което ще рече минимално 25 000 лв.;

2/ Постигнали съгласие и по въпроса, че следва да се издължат на ищеца личните средства, употребени от него за заплащане на разноски по делата в общ размер на 5209.66 лв. /4048.03 лв. разноски в производствата предмет на договора за поръчка с наследодателя + 1161.63 лв. в допълнителното производство по иска по чл. 108 ЗС, което не влизало в предмета на договора за поръчка от 2013 г.

3/ Постигнали съгласие, че средствата ще бъдат изплатени на адвоката след като наследникът на А. А. влезе във владение на наследствените имоти и има възможност да реализира доход от тях, без да дължи обезщетение за разсрочването на дълга.

4/ Наследодателят, освен жилището, за което се водили всички дела, притежавал и още едно жилище, а именно: Апартамент №17 на първия етаж в сграда в етажна собственост в гр. В., с идентификатор по кад. карта на гр. Варна 10135.2557.238.2.2, тъкмо за реализация на доход от което ставало въпрос.

5/ Въпреки че на 08.05.2019 г. ответникът продал апартамента по предходната точка с договор по нот. акт вх. рег. №10908 от 08.05.2019 г., акт пор. №91, том XXX, дело 6421/19 г. на Службата по вписванията - гр. Варна, до днес ищецът не е получил плащане на задължение му, нито на дължимия хонорар, нито на дължимите разноски.

Производството по иска по чл.108 ЗС приключило с отхвърляне на иска. Ответникът, след като заменил наследодателя в това дело упълномощил ищеца да го представлява до края на производството, но не му е заплащал нищо за положения труд по делото на три инстанции, въпреки че представителството по това дело не влизало в предмета на договора за поръчка с наследодателя и резултатът от същото това дело не е условие за дължимостта на хонорара в минимален размер на 25 000 лв.

В решенията си съдът приел, че решението по чл.19, ал.3 ЗЗД няма обратно действие и сделката, с която ищецът по този иск прехвърлил имота още през месец април 2013 г., запазва действието си. По този повод ищецът предложил на ответника да подаде жалба в Страсбург в партньорство с адвокат Михаил Екимджиев или, в случай че тази жалба не бъде разгледана или бъде отхвърлена по същество, да предявят иск за заплащане на стойността на апартамента било от Варненския окръжен съд по реда на ЗОДОВ заради, меко казано нередностите по призоваването на наследодателя, било от ищеца по отхвърления иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД, а може би и двата иска успоредно.

Въпреки желанието на ищеца да съдейства за по-нататъшни действия и уверенията му, че шансът да се получи обезщетение, ако не и отмяна на решението по иска за собственост, е голям, ответникът отказал да го упълномощи за каквото и да било повече. В разговор с пълномощника му /неговия син И. А./ обяснил, че нежеланието на баща му да го упълномощи да предяви следващите посочени по-горе искове съвсем не означава, че не следва да заплати дължимото по договора за поръчка с наследодателя, тъй като условията за дължимостта на хонорара по същия този договор са изпълнени отдавна - решението по иска по чл. 19, ал. 3 ЗЗД е отменено, а искът срещу наследодателя отхвърлен, като следва да бъдат възстановени и дължимите от процесуалния представител разноски.

В депозирания отговор в срока по чл. 131 от ГПК ответникът оспорва предявените искове като неоснователни.

На първо място навежда твърдения за липса на предмет по двата иска.

Твърди, че съгласно договора за поръчка, сключен между ищеца и наследодателя на ответника довереникът, а не доверителят се е задължил да заплаща държавни такси и разноски в производството по делата.

По иска за адвокатско възнаграждение излага, че съгласно чл.3, б. „б" на представения от ищеца Договор за поръчка от 17.01.2013 г. хонорарът е уговорен като резултативен и се дължи „ЕДИНСТВЕНО в случай, че в резултат на проведените дела или спогодба правото на собственост върху посоченото жилище - ап. 36 във гр. В. - чл. 1 от Договора (по-нататък само ап. 36), на доверителя бъде защитено, то той дължи хонорар в размер на 20% от пазарната цена на имота, но не по-малко от 25 000 лева".

Излага, че де факто правото на собственост на А. А. върху ап.36 е било „защитавано", но НЕ Е ЗАТИЩЕНО и в крайна сметка, нито на наследодателя, нито на ответника е било възстановено правото на собственост и не е влязъл във владение на ап. 36 във гр. В. Сочи, че с Определение №299/13.06.19 г. по к.гр.д. 372/19 г. на 2 г.о. ВКС, не се допуска до касационно обжалване решение на ВАпС №119/18 г. по в.гр.д. №315/18 г., с което се потвърждава решение №682/16.04.18 г. на VI-ти с-в ВОС по гр.д. 1236/17, оставящо БЕЗ УВАЖЕНИЕ иска по чл. 108 ЗС за предаване на К. А. на владението на ап. 36 във гр. В., предявен от ищеца като довереник от името на Ал. А., наследодател на К. А.. Освен това с Изпълнителен лист от 27.06.2019 г., издаден по гр.д. 1236/17 г. на ВОС, и Покана за доброволно изпълнение по изп.д. №353/19 г., наследникът на Ал. А. и ответник по настоящото дело К. А. е осъден да заплати 3660,00 лева - разноски на ответниците по иска по чл. 108 ЗС, заведен от адв. Б. Ж., - сем. П.

Отправя искане до съда да установи на основание чл. 26 ЗЗД, че клаузата на чл. 3, б. „б" от Договор за поръчка от 17.01.2013 г., **е нищожна** като накърняваща добрите нрави, като излага, че в Нотариален акт (НА) от 03.04.2013 г., процесният ап. 36 е с данъчна оценка 81372 лв. като е продаден на настоящите му собственици сем. П. за 45000 € (88012.35 лв. по курса на БНБ), т.е. минималният резултативен хонорар от не по-малко от 25000 лв. е с около 7400 лв. повече от 1/5 от постигнатата пазарна цена при „договорени" 20%, които също надхвърлят доста приемливото според добрите нрави резултативно адвокатско възнаграждение, който се дължи към вече получения 6000 лв., което прави хонорар над 35% общо от цената на имот, който не връща на доверителя си. В обобщение заключава, че не са налице условията, предвидени в чл. 3, б. „б" на Договора за поръчка от 17.01.2013 г., които кумулативно налични да доведат до задължение на доверителя по него (респ. на наследника му) да плати резултативен хонорар на ищеца.

Отделно сочи, че не е ясно какво означава вписаното в Споразумението: „Съгласно договор за поръчка между наследодателя и адвокат Б. Ж. са настъпили условията и се дължи изцяло договореният хонорар, както и средствата за разноските по всички дела, които не са били доставени от наследодателя": По кой договор за поръчка между ищеца и наследодателя какви условия са настъпили? В какъв размер и за каква/и услуга/и е дължимият договорен хонорар? Колко е „изцяло дължимият хонорар? Кои са делата с „недоставени от наследодателя разноски"? В какъв размер са

те? Кой се е задължил да ги доставя съгласно договора за поръчка от 17.01.13 г. - не е ли това довереникът, сега ищец по гр.д. №7913/22 г.? Отделно сочи, че съгласно Споразумението от 06.3.18 г. ясно е посочено кога следва да бъдат заплатени всички, колкото и да са, дължими суми към адвокат Б. И. Ж., а именно: „едва след като приключи с влязло в сила решение производството гр. д. 1236/17 г. на ВОС, както и след като упълномощителят влезе във владение на наследствените имоти", като счита, че тук несъмнено се има предвид ап. 36.

Излага, че към датата на Споразумението упълномощителят е влязъл във владение на наследствените си имоти, но Апартамент №36, находящ се в гр. В. обаче НЕ е бил част масата на наследството и наследникът не е влизал във владение на този имот, чието връщане във владение на наследодателя Ал. А. е предмет на Договора от 17.01.13 г. От този имот съответно не е реализиран и доход.

Отделно сочи, че в пълномощното на сина на К. А. липсва упълномощаване относно заплащане на резултативен хонорар, в т.ч. и по гр.д. 1236/17 г. на ВОС и въпреки че може да е негов пълномощник по силата на чл.32, т.2 вр. чл.34, ал.1 ГПК пред съда, то представителната му власт е ограничена от разпоредбата на ал. 3 на същия член. Освен това общото пълномощно по чл. 34 ПТК е за представителство пред съда, вкл. получаване на депозирани разноски и преупълномощаване, но не и за разпореждане с патримониума на упълномощителя в полза на трети лица. Твърди липса на форма на пълномощно от К. А. в полза на сина му И. А. от 02.03.18 г., тъй като не е с нотариална заверка на подписа що се отнася до правото за разпореждане с парични суми на упълномощителя.

Излага, че искът по чл.19 ЗЗД срещу А. А. е отхвърлен като на Ал. А. са присъдени 1760.20 лв. разноски, платими от ищеца С. Г. Е., който хонорар е бил платен на адв. Ж., отделно от платените през 2013 г. 6000 лв. По гр.д. №1211/2018 г., 3 г.о. ВКС, образувано за отмяна на решение по №1969/16 г. на ВОС, съдът е осъдил П. Т. П. и Н. Д. П.а да заплатят на А. А. А. сумата 2000 лв. - съдебно-деловодни разноски в производството по чл. 304 ГПК.", който хонорар също е бил платен на адв. Ж., отделно от платените през 2013 г. 6000 лв.

По гр.д. 580/14 г., 35 с. ВРС се установява, че подписите на А. А. на книжата по гр.д. №1820/12 г. са неистински и Ст. Е. е осъден да плати 594 лв. разноски, от които 300,00 лв. са за адвокатски хонорар, видно от кочан №7039 за ДПЗС 247027, подписан от Ал. А. с адв. Ж. от 2014 г., който хонорар също е бил платен на адв. Ж., въпреки това той претендира за 325.70 лв. разноски, т.е. с хонорара сумата е 625.70 лв. ОБЩО по горните дела - $594+1760.20+2000=4354.20$ лв., като сумите не са върнати на доверителите на ищеца.

В допълнение на горното излага, че в две о.с.з по гр.д. №1236/17 г. на ВОС адв. Ж. не е участвал, а и не е представил доказателство по т. 5 от договора за поръчка от

17.01.13 г. за съгласие от доверителя му за преупълномощаване на друг адвокат - Галина Бояджиева. Въпреки това ищецът е поискал присъждане на разноски по това дело, т.е. и тук му е платен хонорар предварително. Сочи, че е налице очевидната разлика на подписа на Ал. А. в Пълномощно от 09.01.2013 г. и в Договора за поръчка от 17.01.2013 г., поради което твърди, че последният е съставен за целите на настоящото производство и е **неистински документ** относно автентичността на подписа на Ал. А., поставен под него.

Твърди, че К. А. няма уговорен адвокатски хонорар, по което и да е дело с ищеца.

Излага, че най-късно през март 2018 г. ищецът е знаел за продажба и на друг апартамент №23 на ул. „Ген. Цимерман" 35 във Варна от наследодателя на ответника. Непосредствено след кончината на А. А. на 25.01.18 г. при сключване на Споразумението от 06.03.2018 г., той е показал на сина на ответника И. А. НА № 61, т. I, р. № 650, д. № 43/20.04.2015 г. за продажба на НИ - жилище № 23 на горния адрес. В тази връзка излага, че ако продажбата на друг апартамент е била условие да се заплати резултативният хонорар за ап. 36 по договора за поръчка от 17.01.2013 г., то адв. Ж. е можел да предяви претенциите си както приживе към Ал. А., така и при подписването на Споразумението от 06.03.2018г. Той обаче не го е направил и не е предоставил НА/15 г. на сина на ответника.

По отношение на претендираните суми за заплатени от ищеца разноски по водените дела, ответникът възразява за тяхната дължимост, като излага следното:

1/ По гр.д. №1236/17 г.:

1.1/ Преводно нареждане от 14.07.17 г. за вписване на ИМ (непосочено по кое дело) е със задължено лице Б. И. Ж.;

1.2/ Приходна квитанция от 13.06.17 г. е със задължено лице Б. И. Ж.;

1.3/ Преводно нареждане от 12.06.17 г. за 2 бр. удостоверения е със задължено лице адв. Б. Ж.;

1.4/ Преводна такса от 12.06.17 г. за 3 лв. - няма посочено задължено лице;

1.5/ Преводно нареждане от 05.07.17 г. за д.т. е със задължено лице адв. Б. И. Ж.;

1.6/ Преводна такса от 05.07.2017 г. е с получател адв. Б. И. Ж.;

1.7/ Превод на сума чрез ПОС-терминал от 12.07.17 г. е със задължено лице Б. И. Ж.;

1.8/ Преводно нареждане от 31.10.17 г. за 80 лв. д.т. за в.л. е със задължено лице А. А. А., няма доказателства друг да е платил сумата;

1.9/ Три броя платежни за общо 12.30 лв. към Служба по регистрация - Варна, АВ от 12.10.17 г.; 19.10.17 г. и 20.2.18 г. са със задължено лице Н. П. К., което не е страна по делото...

2/ По гр.д. 1969/16 г.:

2.1/ Преводно нареждане от 07.2.17 г. за 2 бр. удостоверения е със задължено лице Б. И. Ж.;

2.2/ Преводно нареждане от 28.02.17 г. за преписи е със задължено лице адв. Б. И. Ж.;

2.3/ Преводна такса от 27.02.2017 г. е с получател адв. Б. И. Ж.;

2.3/ Преводно нареждане от 24.03.17 г. за 11 лв. е със задължено лице А. А. А., няма доказателства друг да е платил сумата;

2.4/ Преводна такса от 24.03.2017 г. е без получател;

2.5/ Преводно нареждане от 03.05.17 г. за отбелязване е със задължено лице адв. Б. И. Ж.;

2.6/ Преводно нареждане от 03.05.17 г. за доплащане е със задължено лице адв. Б. И. Ж.;

2.7/ Касов бон от 28.12.2017 г. от „БТ“ ЕАД за 1.85 лв. е с подател Б. Ж.;

3/ По гр.д. 580/14 г.:

3.1/ Приходна квитанция 11405 от 06.02.2013 г. - ЗЛ: Б. И. Ж. АДВ.;

3.2/ Приходна квитанция 11407 от 06.02.2013 г. - ЗЛ: Б. И. Ж. АДВ.;

3.3/ Платежно нареждане от 04.02.14 г. за 35 лв. - наредител А. А. А.;

3.4/ Платежно нареждане от 16.01.14 г. за 50 лв. - наредител А. А. А.;

3.5/ Приходна квитанция 129988 от 05.02.2013 г. - ЗЛ: Б. И. Ж. АДВ.;

3.6/ Платежно нареждане от 09.06.14 г. за 200 лв. - наредител А. А. А.;

3.7/ Касов бон от 09.06.2014 г. от „БТ“ ЕАД за 1.85 лв. е с подател Б. Ж.;

3.8/ Превод на сума чрез ТОС-терминал от 24.02.17 г. за 5 лв. е със задължено лице А. А. А.;

3.9/ Касов бон от 19.01.2015 г. от „БТ“ ЕАД за 1.85 лв. е с подател Б. Ж.;

4/ По гр.д. 1820/12 г.:

4.1/ Преводни нареждания - 2 броя, от 09.01.13 г. за 20.50 лв. е със задължено лице и наредител А. А. А.;

4.2/ Преводно нареждане от 19.02.13 г. за 40 лв и касов бон за 3 лв са със задължено лице А. А. А.;

4.3/ Платежно нареждане от 21.03.13 г. за 1680.76 лв. - наредител А. А. А.;

4.4/ Преводно нареждане от 15.04.13 г. за 86.04 лв. е със задължено лице и наредител А. А. А.;

4.5/ Преводно нареждане от 05.04.13 г. за 20 лв и касов бон за 3 лв. са със

задължено лице А. А. А.;

4.6/ Преводно нареждане от 15.02.16 г. и касов бон за д.т. е със задължено лице адв. Б. И. Ж.;

4.7/ Преводно нареждане от 26.02.16 г. за вписване е със задължено лице Б. И. Ж.

4.8/ Преводно нареждане от 01.03.16 г. за преписи и касов бон е със задължено лице адв. Б. И. Ж.;

4.9/ Преводно нареждане от 24.02.16 г. за преписи и касов бон е със задължено лице адв. Б. И. Ж.;

4.10/ Касов бон от 06.01.2016 г. от „БТ“ ЕАД за 2.05 лв е с подател Б. Ж.;

В обобщение излага, че ищецът донякъде е изпълнявал задължението си по т. 4 от Договора за поръчка от 17.01.2013 г. с наследодателя на ответника, но от претендираната неправомерно сума от 5209.66 лева за разноски по дела 2234.30 лева са платени от А. А., а 12.30 лв. от Н. П. К., или адв. Б. И. Ж. е платил само **2963.06 лв.** като задължено лице по т. 4 от Договора за поръчка от 17.01.2013 г. с наследодателя на ответника.

Съдът, като прецени съобразно чл.12 и чл.235 ГПК поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

С договор за поръчка от 17.01.2013 г. А. А. А., ЕГН ***** е възложил на адвокат Б. И. Ж., ЕГН ***** да „осъществи защита на правото на собственост на доверителя върху Апартамент №36, находящ се в гр. В. за който имот към момента е налице влязло в сила решение на ВОС, постановено по гр.д. №1820/2012 г., с което е уважен иск по чл.19, ал.3 от ЗЗД срещу доверителя и вследствие на което към момента собственик се явява лицето С. Г. Е., ЕГН *****”.

Съгласно чл.2 на договора за поръчка довереникът е приел да извърши възможни действия за отмяна на влязлото в сила решение, както при отмяна на решението да осъществи защита по посоченото дело срещу предявения иск по чл.19, ал.3 от ЗЗД до окончателното приключване на производството.

Видно от чл.3 на договора за поръчка за изпълнение на поръчката доверителят се задължава да заплати на довереника хонорар в размери и при условия, както следва:

„а/ в десетдневен срок от сключване на договора – 6000,00 лв.;

б/ единствено в случай, че в резултат на проведените дела или спогодба правото на собственост върху посоченото жилище на доверителя бъде защитено, то той дължи хонорар в размер на 20% от пазарната цена на имота, но не по-малко от 25 000 лева”.

В чл.4 от договора за поръчка е уговорено, че довереникът се задължава да доставя средства за изпълнение на поръчката – държавни такси, възнаграждения за

вещи лица и др. своевременно.

С Нотариален акт №28, том XIII, дело №8087/1995 г. на нотариус при ВРС А. Ганчев е признато правото на А. А. А. върху АПАРТАМЕНТ №36, находящ се в гр. В. с площ от 71,75 кв.м, построен върху държавна земя,, ведно с прилежащото му избено помещение №6 със застроена площ от 6,83 кв.м.

С Решение №1718/09.10.2012 г. по гр.д.№1820/2012 г. на ВОС е обявен за окончателен сключения на 212.12.2009 г. предварителен договор , с който А. А. А. продава на С. Г. Е. следния недвижим имот, АПАРТАМЕНТ №36, с идентификатор 10135.2557.238.3.6, находящ се в гр. В. с площ от 71,75 кв.м, построен върху държавна земя,, ведно с прилежащото му избено помещение №6 със застроена площ от 6,83 кв.м.

С молба вх.№5617/19.02.2013 г. от А. А. А. чрез адв. Б. Ж. на основание чл.303, ал.1, т.5 от ГПК е поискал отмяна на влязлото в сила Решение №1718/09.10.2012 г. по гр.д.№1820/2012 г. на ВОС. Молбата е вписана на 15.04.2013 г. в служба по вписванията гр. Варна. С Решение № о г. ВКС е оставил без уважение молбата за отмяна на влязлото в законна сила решение.

С Нотариален акт №96, том I, рег. №1193, дело №88 от 03.04.2013 г. на нотариус Диана Стоянова С. Г. Е. и И. С. Е.а продават на П. Т. П. и Н. Д. С.-П.а АПАРТАМЕНТ №36, с идентификатор 10135.2557.238.3.6, находящ се в гр. В. с площ от 71,75 кв.м, построен върху държавна земя,, ведно с прилежащото му избено помещение №6 със застроена площ от 6,83 кв.м.

С молба вх.№48208.01.2016 г., вписана в СВ на 01.03.2016 г. А. А. А. чрез адв. Б. Ж. на основание чл.303, ал.1, т.5 от ГПК е поискал отново отмяна на влязлото в сила Решение №1718/09.10.2012 г. по гр.д.№1820/2012 г. на ВОС. С Решение №175/06.10.2016 г., постановено по кд.№1689/2016 г. е отменено Решение №1718/09.10.2012 г. по гр.д.№1820/2012 г. на ВОС, като делото е върнато за ново разглеждане на ВОС, образувано в гр.д.№1969/2016 г. на ВОС. С решение №199/22.02.2017 г. по гр.д.№1969/2016 г. на ВОС е отхвърлен иска за обявяване на предварителния договор за окончателен, предявен от С. Г. Е. срещу А. А. А. по отношение на АПАРТАМЕНТ №36, с идентификатор 10135.2557.238.3.6, находящ се в гр. В. с площ от 71,75 кв.м, построен върху държавна земя,, ведно с прилежащото му избено помещение №6 със застроена площ от 6,83 кв.м.

С Решение №682/16.04.2018 г. по гр.д.№1236/2017 г. на ВОС, г.о., потвърдено с Решение №119/02.10.2018 г., по в.гр.д. №315/2018 г. на ВАпС, недопуснато до касационно обжалване с Определение №299/13.06.2019 г. по гр.д.№372/2019 г. на ВКС, г.о. е отхвърлен предявения от А. А. А. чрез адв. Б. Ж. срещу П. Т. П. и Н. Д. С.-П.а иск с правно основание чл. 108 от ЗС за признаване за установено между страните, че ищецът е собственик на АПАРТАМЕНТ №36, с идентификатор 10135.2557.238.3.6, находящ се в гр. В. с площ от 71,75 кв.м, построен върху държавна земя,, ведно с

прилежащото му избено помещение №6 със застроена площ от 6,83 кв.м. В хода на производството пред ВОС почива А. А. А., поч. на 25.01.2018 г., като е заместен в процеса от неговия единствен наследник по закон и негов брат – К. А. А., ЕГН *****.

На 06.03.2018 г. К. А. А. чрез своя син, упълномощен с изрично писмено пълномощно, сключва с адв. Ж. споразумение, съгласно обстоятелствената част на което същото се сключва, след като вследствие на проведени от адвокат Б. Ж. две производства по отмяна на влязлото в сила решение по чл.19, ал.3 от ЗЗД, постановено по гр. д. №1820/2012 г. на ВРС, като същото е било отменено и постановено ново, с което искът по чл. 19, ал.3 от ЗЗД срещу А. А. по отношение на апартамент №36, находящ се в гр. В. се отхвърля. Посочва се, че към момента адв. Б. Ж. е предявил и е висящо производството по иск на наследодателя за собственост срещу лицата, които в момента владеят имота без основание. Посочва се, че съгласно договор за поръчка между наследодателя и адвокат Б. Ж. са настъпили условията и се дължи изцяло договорения хонорар, както и средствата за разноските по всички дела, които не са били доставени от наследодателя, като страните се споразумяват за следното:

„1.1. Всички дължими суми към адвокат Б. Ж. ще му бъдат заплатени едва след като приключи с влязло в сила решение производството по гр.д.№1236/2017 г. на ВОС, както и след като упълномощителят влезе във владение на наследствените имоти и така е осигурена възможност да реализира доходи от тях. 2.2. За разсрочването на дължимите суми не се дължи обезщетение или лихва.”

В изисканите за послужване водени дела са налични всички платежни нареждания за платени по делата суми за разноски и държавни такси, както и пълномощно, дадено от А. А., като на л.6 от гр.д.№ 1236/2017 г. на ВОС е налично същото пълномощно, от 09.01.2013 г., но с дописване в него на текста „и да предявява иск за собственост относно ап.36, в гр. В., като по гр.д.№1820/2012 г. на ВОС, л.28 това пълномощно е налично в препис, но без добавения текст. Видно също така на оригинала представен по гр.1236/2017 г. на ВОС се вижда, че и л.28, тъй като той първоначално е бил приложен по гр.д.№1820/2012 г. на ВОС, а в последствие е върнат и последващо приложен с дописания текст по гр.д.№1236/2017 г. на ВОС.

По делото са изслушани показанията на свидетеля С. И. С. от които се установява, че той завел А. А. в Служба по вписванията, където установили, че апартамент №36 е процесен, затова го завел при адв. Б. Ж., където сключили договор. Шест хиляди лева дава първоначално, но той нямал пари в брой. Имал три апартамента – един негов и два наследствени. Очаквало се да получи своя дял от четвърти наследствен апартамент, съсобствен с трети лица и след това щял да плати първоначалния хонорар, а разноските по делата трябвало да се заплащат от А..

След няколко месеца А. се обадил на свидетеля С. и му казал, че има някаква

жена в апартамента. Отишли двамата, звъннали на вратата, жената отворила и се оказало, че апартаментът е препродаден. Отишли да кажат на адв. Ж. за това. Адв. Ж. казал, че ако се заведе дело срещу тази жена, това ще бъде допълнителни разноски. А. се съгласил, казал: „Добре“. Бил сигурен, че ще спечели делото и ще си върне апартамента.

Няколко години преди да почина г-н А. почнал да забравя, станал клошар, събирал картони и други боклуци и ги трупал в апартамента, забравял, че са му платили наема, твърдял, че има невзета печалба от тотото. Всички от блока се обърнали срещу него. Не бил плащал таксите за входа от около 5 години, апартаментът миришел, починал в крайно мизерни условия.

По делото са изслушани и показанията на свидетеля **Н. П. К.**, адвокатски сътрудник на адв. Б. Ж., от които се установява, че техен клиент довел А. А. зимата на 2012-2013 г. Адв. Ж. водил на г-н А. три-четири дела, които продължили шест-седем години. Тя лично внасяла таксите, които получавала от адв. Ж., като г-н А. не е носил никакви средства за такси. Получила 600 лв. за въззивна жалба такси от една дама от името на К. А., след смъртта на брат му А. А. Г-н А. бил много запомнящ се клиент, бил шегаджия, разказвал вицове. Когато идвал казвал: „Нямам пари, навремето имах много пари“. Това е то, шест хиляди ги донесе, това явно му бяха спестявания. Имало уговорка между адв. Ж. и К. А., чрез сина му И. А. след като продадат единия имот да се разплатят с адв. Ж. – такси, хонорари. Когато е сключвал договор с резултативен характер, не се е случвало адв. Ж. да поема плащането на държавните такси, а клиентите си плащат таксите. Ако изтичал срокът за внасяне на таксите, адв. Ж. ги внасял от свое име, а клиентите до няколко дена му ги носили. Съдействала за издаване на данъчна оценка и скица на друг имот, наследствен от г-н А., който К. А. щял да продаде и да се разплати с адв. Ж.. За последно видяла А. А. 2016 г. Той вече не бил съвсем добре. Не бил къпан, миришел, не се грижел за себе си, бил недохранен.

По делото е разпитана и свидетелката **Н. Д. П.**, от които се установява, че тя е заплатила сумата от 600,00 лв. на адв. Ж., за което е получила разписка от него.

Разпитан е и свидетелят **И. К.ов А.**, от които се установява, година преди да почине чичо му А. А. започнал да има мръсен вид, взимал храна от социалните, държал боклуци в дома си, било мръсно. Психическото му състояние не било добро, бил умислен, притеснен. За апартамента на втория етаж, казвал, че е даден под наем, а в последствие се оказало, че е продаден през 2015 г., което разбрал, след като видял нотариалния акт при адв. Б. Ж.. А. А. единствено му бил споделил, че са му откраднали апартамента и дал много пари, за да се води дело от адв. Б. Ж., при когото го завел Стефан. Баща му много се учудил, като свършило делото и трябвало да плаща много пари и Казал: „Значи сме го загубили делото“ и няма достъп до този апартамент. Дал баща му на адв. Ж. 600 лв. за делото и други 470 лева, за документите на ап. 17. Адв. Б.

Ж. първо не можел да намери договора, после казал, че са платени три хиляди лева, после казал шест хиляди лева. Свидетелят видял договора за шест хиляди лева в края на 2018 г. Адв. Ж. му казал, че иска да вземе тези 25000 лева, при положение, че се възстанови имота на баща ми - ап. 36. За старите разноски получил един имейл от адв. Б. Ж., съдържащ набор от документи, квитанции на сума около 5-6 хиляди лева и искал да му се платят, тъй като не били платени от чичо му. Преди четири-пет години адв. Ж. предложил да се свърже с адв. Екимджиев. Консултирал се с баща си и той казал: „Щом адвокатът е неспособен да ни върне апартамента, няма какво да се консултираме“. Освен това били дали пет хиляди лева и след като държавата ги е осъдила спрели нещата. Баща му казал: „Това са неща, свързани с разход на време и пари“.

Представен е Нотариален акт №61, том I, рег. №650, дело №43 от 20.04.2015 г. на нотариус Светлана Стойчева с район на действие ВРС, с който А. А. А. е продал на Г. П. Н. апартамент №23, находящ се на адрес: гр. В., с площ от 45,40 кв.м, с идентификатор 10135.2557.238.2.8, ведно с избено помещение №8 за сумата от 37000 лв.

Във връзка с направено оспорване на подписа, положен за довереник в договор за поръчка от 17.01.2013 г. от ответника е допусната и изслушана съдебно-графологична експертиза, изготвена от вещото лице Е. А. А., от която се установява, че подписът в договора за поръчка е изпълнен от лицето А. А. А..

При така установената фактическа обстановка, съдът възприе следните правни изводи:

Предявени са искове с правно основание чл.36 от Закона за адвокатурата, във вр. с чл. 286 от ЗЗД и в чл. 79 от ЗЗД, във вр. с чл.285 от ЗЗД.

Съгласно чл.36, ал.1 от Закона за адвокатурата адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на възнаграждение за своя труд. Размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа чл.36, ал.2 от ЗАдв.). Съгласно чл.36, ал.4 от Закона за адвокатурата възнаграждението може да се уговори в абсолютна сума и/или процент върху определен интерес с оглед изхода на делото, с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес.

Ищецът обосновава претенциите си на договор за поръчка от 17.01.2013 г. и споразумение от 06.03.2018 г. От ответника е оспорено авторството на подписа на А. А. под договора за поръчка, поради което е открито производство за проверка истинността на документа, на осн. чл.193 от ГПК. С оглед констатациите от допусната съдебно-графологична експертиза, съдът намира, че оспорването не е доказано, поради

което и на осн. чл. 194, ал.2 от ГПК оспореният документ не следва да се изключва от доказателствения материал по делото.

В настоящия случай с договора за поръчка между наследодателя и ищеца от 17.01.2013 г. е уговорен хонорар, като сумата от 6000,00 лв. ще се дължи при всички положения за положения от адвоката труд, а сумата от 25000 лв. ще се дължи „единствено в случай, че в резултат на проведените дела и спогодба правото на собственост върху посоченото жилище бъде защитено” – ап.36. Или претендиращият в настоящото производство хонорар е резултативен такъв, но той е обвързан в случая не от положителния изход на делото, а от факта дали правото на собственост върху имота на доверителя е защитено. Или в конкретния казус дължимостта на резултативното възнаграждение не е уговорено в зависимост от изхода на производствата по чл.303, ал.1, т.1 от ГПК и последвалото го такова по върнатото за повторно разглеждане производство по иска по чл.19, ал.3 от ЗЗД, а от връщането в патримониума на доверителя на апартамент №36, което и към днешна дата не е факт. В такъв случай при липса на осъществен положителен резултат не следва да се заплати и дължимото от доверителя възнаграждение. Фактът дали и кога имотът е бил прехвърлен на трето лице е следвало да се съобрази от адвоката с цел обезпечаване на постигане на обещания резултат. Ако преди подаване на молбата за отмяна или непосредствено след това са възникнали факти и обстоятелства, които да доведат до невъзможност за връщане на собствеността, то те е следвало да бъдат съобразени от довереника с цел защитата на интереса на доверителя, доколкото положителният резултат от предприетите действия (отмяна на решението и отхвърляне на иска по чл. 19, ал.3 от ЗЗД) не следва да е самоцел, а да се преследва в контекста на защита на накърненото имуществено право. Така или иначе непостигането на целения резултат, а именно връщането на правото на собственост над имота на доверителя, води до несбъдване на условието, при което се дължи договореното резултативно възнаграждение.

В случая съдът намира за ирелевантно посоченото в споразумението с наследника на доверителя от 06.03.2018 г., че са настъпили условията и се дължи изцяло договорения хонорар, тъй като категорично се установява, че де факто тези условия не са настъпили, доколкото собствеността не е върната на доверителя, въпреки че искът по чл.19, ал.3 от ЗЗД е бил отхвърлен.

Освен това следва да се отбележи, че тези условия нито са посочени в споразумението, нито е упоменато, какъв е размерът на уговореното възнаграждение, за да се предположи, че сключващият е имал воля да приеме именно условията, посочени в договора за поръчка, тъй като никъде не е посочено, че този договор му е известен като съдържание, нито съдържанието му е възпроизведено в споразумението. Самият И. А., имащ качеството на пълномощник на наследника, в показанията си заявява, че договорът за поръчка му е показан едва в края на 2018 г., а видно от споразумението, същото е сключено на 06.03.2018 г. Или към датата на сключването

на споразумението не са му били известни параметрите на договора за поръчка от 17.01.2013 г. и, доколкото същите не са възпроизведени в споразумението, не следва да го обвързват със силата на извънсъдебно признание, при все че и както се посочи по-горе условията не са се сбъднали.

Освен това следва да се отбележи, че в споразумението е договорено, че всички дължими суми към адвокат Б. Ж. ще му бъдат заплатени едва след като приключи с влязло в сила решение производството по гр.д.№1236/2017 г. на ВОС, както и след като упълномощителят влезе във владение на наследствените имоти и така е осигурена възможност да реализира доходи от тях. Или дори да се приеме, че сумата от 25000 лв. е дължима поради приключване с положителен резултат на делото по иска по чл. 19, ал.3 от ЗЗД срещу А. А., на основание договорът за поръчка, то същата не е изискуема, тъй като пълномощникът не е влязъл във владение на наследствените имоти. В случая съдът приема, че под наследствени имоти следва да се приеме именно въпросният апартамент 36, доколкото наследникът не е бил възпрепятстван да влезе във владение на другия имот, и към датата на сключване на споразумението е бил влязъл в такова, като е събирал документи за прехвърлянето му. Същото следва и от факта, че адв. Ж. е бил напълно убеден, че искът по чл. 108 от ЗС за предаване именно на владението срещу приобретателите на имота ще завърши с положително решение и апартамент №36 ще се върне в наследствената маса. Поради това логично е именно от приключването на това дело с очаквания положителен резултат, владението върху имота да бъде възстановено и след последваща продажба да бъде заплатено уговореното резултативно възнаграждение, но то отново ще е дължимо поради сбъдване на условието, под което е уговорено.

По отношение на искането за осъждане на ответника да заплати на ищеца всички, направени от него разноски във водените производства, съдът намира следното:

В чл.4 от представения договор за поръчка е уговорено, че Довереникът се задължава да доставя средствата за изпълнение на поръчката-държавни такси, възнаграждения за вещи лица и др. своевременно.

От ищеца е посочено, че в случая става въпрос за техническа грешка, като волята на страните е била разноските да са за сметка на доверителят.

В показанията си свидетелката Н. К. заявява, че се случвало, когато срокът за внасяне на определени от съда разноски да изтича, те да бъдат заплатени от адв. Б. Ж., като клиентите обикновено в рамките на няколко дни идвали и възстановявали така направените разноски. По отношение обаче на А. А. заявява, че същият никога не е носил суми за разноски по делата, като самият той заявявал, че преди имал много пари, но сега няма.

Съгласно общата разпоредба на чл. 285 от ЗЗД доверителят е длъжен при

поискване да достави на довереника средствата, които са необходими за изпълнение на поръчката, и да му заплати направените разноски заедно с лихвите и вредите, които е претърпял във връзка с изпълнението на поръчката. Съгласно разпоредбата на чл.9 от ЗЗД обаче страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави. В настоящия случай съдът намира, че уговорката средствата за държавни такси и разноски във водените производства от името на доверителя не противоречи нито на закона, нито на добрите нрави. Нормата на чл. 285 от ЗЗД не е императивна, а урежда общото правило, от което може да има изключения по свободна договорка между страните. Доколкото тази уговорка е направена в изходящ от страната писмен документ, то съдържанието на същата не би могло да се опровергава със свидетелски показания, поради забраната на чл.164, ал.1, т.6 от ГПК, а и такова изрично доказателствено искане не е направено от ищеца, поради и което не е искано съгласието на ответника в този смисъл, с оглед разпоредбата на чл. 164, ал.2 от ГПК.

В настоящия случай ищецът не успя да ангажира доказателства, от които да се установи, че съдържанието на въпросната разпоредбата е различно от записаното в договора за поръчка. Ако доверителят беше предоставял някакви средства за разноски, то това би могло да се счита за индиция, че е в изпълнение на поет по договора ангажимент. Обаче напротив, довереникът никога не е престирали суми за разноски, което е нормално с оглед записаната уговорка.

Отделно следва да се отбележи, че с оглед размерът на уговорения резултативен хонорар, не е нелогично довереникът да е приел да поеме разноските срещу възможността в бъдеще при положителен резултат да получи допълнително възнаграждение. Концепция, която не е чужда на американското право. Именно при такава хипотеза се уговоря и сравнително по-висок от обичайния хонорар, при положителен изход за доверителя, какъвто е настоящият случай, поради и която причина пък довереникът носи риска от невъзстановяване на разноските при непостигане на обещания резултат.

Освен това адв. Ж. е имал възможност от името на довереника, с оглед на представителната му власт, посочена в пълномощното, да получава изпълнителен лист, да образува и води изпълнителни дела и да получава събраните суми за разноски по спечелените дела, като не е сторил това своевременно.

Относно постигната договорка в споразумението от 06.03.2018 г. важи казаното по отношение на искането за присъждане на резултативното адвокатско възнаграждение. В това споразумение нито са уговорени конкретни суми, които не са заплатени, нито е възпроизведена клаузата от договора за поръчка, въз основа на която се дължат, както и казаното по отношение на настъпването на падежа, свързан с влизането във владение на наследствените имоти.

На основание изложената обвързаност на клаузата за резултативен хонорар с недължимостта на разноски от доверителя, съдът намира и направеното възражение за нищожност на тази клауза поради накърняване на добрите нрави за неоснователно, доколкото съдът намира за нормално уговарянето на по-високо възнаграждение с оглед носена на риска от невъзстановяване на разноските от довереника.

По отношение на претендираните разноски, направени по гр.д. №1236/2017 г. на ВОС ищецът излага в исковата си молба, че на 06.03.2018 г. е сключил споразумение с ответника, „като постигнали съгласие, че по договора за поръчка са настъпили условията и се дължи изцяло договореният хонорар, което ще рече минимално 25000 лв.“, както и по въпроса, че следва да му се издължат личните средства, употребени от него за заплащане на разноски по делата в общ размер на 5209,66 лв. (4048,03 лв. разноски в производствата – предмета на договора за поръчка с наследодателя + 1161,63 лв. в допълнителното производство по иска по чл.108 ЗС, което не влизало в предмета на договора за поръчка от 2013 г.).

В договора за поръчка от 2013 г. с наследодателя не е уговорено, че адв. Ж. поема ангажимент да води и иск по чл. 108 от ЗС за връщане на владението над имота. Упълномощаване за воденето на подобен иск липсва и при първоначалния вариант на пълномощното, представено на л.28 от гр.д.№1820/2012 г. на ВОС. Едва след като приключва делото по чл.19, ал.3 от ЗЗД и предвид факта, че имотът е във владението на трети лица, за да се постигне уговорения с договора за поръчка резултат, срещу постигането на който се дължи сумата от поне 25000 лв., се налага да бъдат предприети допълнителни действия. Не се установява безспорно дали за тези допълнителни действия е извършено надлежно упълномощаване от наследодателя, тъй като видно от свидетелските показания на Н. К., А. А. за последно е посещавал кантората през 2016 г., а производството по иска с правно основание чл. 108 от ЗС е заведено през юни 2017 г. Към това следва да се добави и дописаното пълномощно, и здравословното състояние на А. А.. Поради това съдът счита, че адв. Ж. е продължил водене на делата на своя отговорност с оглед защитата на интереса на доверителя и преследвайки крайния положителен резултат – връщане собствеността на ап.36, при което ще му се дължи и уговореното възнаграждение от 25000,00 лв. С оглед на това, съдът намира, че продължаването на съдебните дела не е без връзка с договора за поръчка от 2013 г. и поради липса на друг договор следва да се приеме, че е продължение на договора за поръчка. Поради това разноските и в производството по иска с пр. осн. чл. 108 от ЗС, направени от довереника до смъртта на А. А. следва да са за негова сметка. С оглед на извършеното последващо упълномощаване от наследника, съдът следва да приеме, че е налице нов договор за поръчка, който не е подписан при условията на договора от 2013 г., а при условията на споразумението. В самото споразумение обаче никъде не се споменава нищо за това кой дължи разноски в производството по чл.108 от ЗС, а само се споменава, че към момента има висящо такова, като окончателната договорка е, че

всички дължими суми към адвокат Б. Ж. ще му бъдат заплатени едва след като приключи с влязло в сила решение производството по гр.д.№1236/2017 г. на Варненски окръжен съд, както и след като упълномощителят влезе във владение на наследствените имоти и така е осигурена възможност да реализира доходи от тях. Или и в този случай следва да важи казаното по отношение настъпването на падежа, а именно че доколкото упълномощителят не е влязъл във владение на наследствения имот, то не е настъпил и падежът на това задължение, каквито и да са неговото основание и размер. Доколкото ищецът основава вземането си именно на постигнато споразумение, а не на общите правила, съдът намира, че същият не успя да установи, че му се дължат направените от него разходи за разноси по гр.д. №1236/2017 г. ВОС, и последващите именно на основание споразумението. В заключение съдът намира, че до смъртта на наследодателя разноските е следвало да се поемат от довереника, съобразно с уговореното в чл. 4 от договора за поръчка от 17.01.2013 г., а след смъртта на наследодателя разноските се дължат едва след възстановяване на владението над апартамент №36, което към момента не е факт.

С оглед на изложеното по-горе съдът намира, че предявените от ищеца искове се явяват неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 3 от ГПК от ищеца се заплащат заплатените от ответника такси и разноси в производството и възнаграждение за един адвокат. Представени са доказателства за направени разноси в настоящото производство в общ размер на **6000,00 лв.**, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, които следва да бъдат възложени в тежест на ищеца в пълен размер, с оглед липсата на възражение за прекомерност.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищеца **Б. И. Ж., ЕГН *******, с адрес: гр. В. срещу ответника **К. А. А., ЕГН *******, гр. В. иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца **сумата от 25000,00 (двадесет и пет хиляди) лева**, представляваща дължимо възнаграждение на основание договор за поръчка от 17.01.2013 г. и споразумение от 06.03.2018 г., ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба – 03.06.2022 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищеца **Б. И. Ж., ЕГН *******, с адрес: гр. В. срещу ответника **К. А. А., ЕГН *******, гр. В. иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца **сумата от 5209,66 лв. (пет хиляди и девет лева и шестдесет и шест стотинки)**, представляваща дължими разноси по водените от адв. Б. Ж. дела от името на **А. А. А. и К. А. А. с №1820/2012 г. на ВОС, №580/2014 г. на ВРС,**

№3161/2013 г. на ВКС, г.о., №1869/2016 г. на ВКС, I г.о., гр.д.№1236/2017 г. на ВОС, в.гр.д. №315/2018 г. на ВАпС и гр.д.№372/2019 г. на ВКС, г.о. на основание договор за поръчка от 17.01.2013 г. и споразумение от 06.03.2018 г., ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба – 03.06.2022 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

ОСЪЖДА Б. И. Ж., ЕГН ***, с адрес: гр. В. ДА ЗАПЛАТИ К. А. А., ЕГН *****, гр. В. сумата от 6000,00 (шест хиляди) лв., представляваща сторени в настоящото производство съдебно-деловодни разноси, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Варненски окръжен съд, в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено и обявено.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____